

Hồi 53

Cửu U Trầm Sa

Thiết Quái Tiên kể tới đó đột nhiên phá lên cười kha kha nói:

- Cho đến bây giờ, chỉ e rằng trong suốt năm chục năm qua người được tận miệng nói chuyện với Cửu Hồn Luật Lệnh và nghe hẳn nói hai câu "Diêm Vương đã định canh ba chết, kẻ nào dám để tới canh năm?" mà còn sống được e chỉ duy có ba chúng ta mà thôi...

Chưa hết câu, bỗng từ ngoài tường miếu chột vang lên mấy âm thanh quái dị:

- Hút! Hút...

Nghe không phải tiếng người hay tường của loài thú nào, âm thanh đó có gì rùng rợn, ma quái...

Bấy giờ mặt trời đã lên cao chiếu khắp núi rừng, chẳng lẽ giờ này còn có ma quỷ hiện trên người?

Thôi Mẫn, Chúc Ưng Dương đều rút phát trường kiếm chuẩn bị lao ra.

Thiết Quái Tiên xua tay ngăn lại nói:

- Mặc nó, không phải chuyện chúng ta. Như vậy là lão hóa tử đã nói hết mọi chuyện. Việc này vô cùng trọng đại, mười lăm người của cửu đại môn phái vừa bị bắt chỉ là bước mở đầu. Các ngươi cứ việc lên đường theo dự định, còn kẻ ngoài kia đã có lão hóa tử ta đảm trách!

Chột vang lên giọng nói thâm trầm:

- Thiết Quái Tiên lão tặc ngươi đã có tên trong sổ tử, không thể sống hết ngày mười lăm tháng bảy đâu! Nhưng trước giờ đó, giữa chúng ta còn có chút nợ nần, nên giải quyết dứt điểm. Còn hai tên tiểu bối kia, tử hạn chưa đến, cứ việc đi đi!

Giọng nói hiểm độc đầy thù hận phát ra sát ngay sau lưng!

Thiết Quả Tiên ngoảnh phất lại, thấy ngay sau thần án, không biết từ lúc nào xuất hiện ba người bận hắc y, mặt bịt bằng khăn đen chỉ chừa đôi mắt, tầm vóc thấp bé như nhau, tay buông thõng xuống, đứng bất động giống như ba chiếc cương thi.

Chẳng những Thôi Mẫn và Chúc Ứng Dương mà đến cả vị phong trần du hí Thiết Quả Tiên cũng không khỏi kinh hãi.

Họ ngồi trên bệ thờ mà đối phương xuất hiện ngay trong miếu điện mà đối phương xuất hiện ngay trong miếu điện cách chỉ có hơn một trượng mà không hề hay biết, đủ thấy khinh công của ba quái nhân đó cao cường tới mức nào!

Nhưng lão trấn tĩnh lại ngay, ngửa mặt cười một tràng rồi nói:

- Lão hóa tử ta tưởng rằng kẻ giả mạo thần quỷ là nhân vật ghê gớm nào, thì ra chỉ là ba tên nữ yêu khiêng kiệu!

Một trong ba hắc y nhân lạnh lùng đáp:

- Không sai! Chúng ta ngày xưa gọi là Kiệu Tiên Tứ Sát, nhưng bây giờ đã đổi thành Cửu U Tam Linh. Lẽ ra chúng ta không cần phải vội, nhưng ngày mười lăm tháng bảy đã cận kề, chúng ta đành phải tận tay hạ thủ trước, chỉ để cho người đủ khí lực sống thoi thóp mà xem Mạnh Lan Thắng Hội thôi.

Thực ra nói rằng Kiệu Tiên Tứ Sát có một mối ân oán với Thiết Quả Tiên thì không hẳn, vì lúc đó lão đánh với bốn tên mà nữ này chỉ thành bình thủ mà thôi.

Về sau Mai Quân Bích xuất hiện, một mình đánh với bốn tên, chỉ vài chiêu đã làm tử thương lão tứ và lão tam bị trọng thương phải lui, từ đó chúng cũng rời bỏ luôn Hồng Đăng Phu Nhân nhưng không hiểu sao lại đổi thành Cửu U Tam Linh?

Vừa rồi Cấu Hồn Luật Lệnh gọi cấm khu của mình là Cửu U Địa Phủ, chẳng lẽ ba tên này được hấn dung nạp, luyện thành một loại võ công tàn độc nào đó bây giờ tìm đến báo thù?

Thiết Quả Tiên trầm tính:

- Việc Cấu Hồn Luật Lệnh bắt người của cửu đại môn phái và tuyên bố về Mạnh Lan Thắng Hội là việc trọng đại. Ngày mười lăm tháng bảy không còn xa nữa, thời gian cấp bách. Ba tên yêu nữ này mình có thể ứng phó được, cần phải để Thôi Mẫn và Chúc Ứng Dương đi ngay, ở lại chỉ thêm vô ích!

Lão còn suy tính thì lão đại trong Cửu U Tam Linh đứng giữa nói:

- Thiết Quả lão tặc! Người có trắng trời gì thì nói lại với hai tên tiểu bối kia đi!

Thiết Quả Tiên cười kha kha đáp:

- Quả có thể! Lão hóa tử ta cừu nhân có khắp thiên hạ, bất cứ lúc nào cũng sẵn sàng có người tìm đến báo thù, cần gì trăng trời nữa? Nhưng dựa vào ba tên khiêng kiệu các người thì không lấy nổi mạng ta đâu. Hơn nữa lão hóa tử còn muốn sống đến ngày mười lăm tháng bảy để xem Cấu Hồn Luật Lệnh giở trò gì trong Mạnh Lan Thắng Hội?

Xong quay sang bảo Thôi Mẫn và Chúc Ưng Dương:

- Được! Hai người có việc thì cứ đi đi. Một mình lão hóa tử ta cũng đủ dẹp ba tên ma nữ này.

Hai người hơi ngập ngừng một lát nhưng cũng đồng thanh "dạ" một tiếng rồi đi ra khỏi miếu.

Chờ hai thiếu niên đi khỏi. Lão nhị liền quát lên:

- Lão tặc! Hôm nay chúng ta chỉ cần tiện luôn chân còn lại là đủ báo thù cho lão tứ rồi để người thành tàn phế mà xem Mạnh Lan Thắng Hội!

Thiết Quả Tiên cười đáp:

- Lão hóa tử ta cũng mong được như thế, nhưng chỉ sợ các người không làm nổi mà thôi!

Lão tam chợt quát lên:

- Lão tặc...

Lời chưa dứt đã lao tới, từ trên không vung trảo chộp xuống đầu Thiết Quả Tiên như con ó vỗ mồi.

Tiếng gió vừa rít lên, lão hóa tử chợt một luồng hàn khí ập tới người

Lão thất kinh tự nhủ:

- Không ngờ từ đó tới nay chỉ ba bốn tháng mà ba tên quỷ này đã luyện thành La Sát Âm Trảo lợi hại như thế.

Vừa nghĩ vừa vung thiết trượng đánh lên.

Lúc ấy lão đại, lão tam cũng đồng thời xuất thủ từ ba mặt vây lấy lão hóa tử tấn công mãnh liệt.

Trong Thành Hoàng Miếu lập tức hình thành một cuộc kịch chiến, chưởng phong vù vù, thiết trượng rít lên như bão, bụi bốc lên mù mịt, tường vôi tróc vữa, ngói rơi gạch đổ loảng

xoảng. Thiết Quả Tiên tay trượng tay chưởng, ăn miếng trả miếng với Cửu U Tam Linh không nhường một phân.

Hơn ba tháng trước, lão đánh với Kiêu Tiền Tứ Sát giữ thành bình thủ, tuy biết nay chúng có ba tên nhưng đã luyện thành võ công lợi hại của tà môn là La Sát Âm Trảo nên so với bốn tên trước đây còn khó đối phó hơn nên không dám coi thường, tấn công thận trọng và phòng thủ nghiêm mật.

Sau ba bốn mươi chiêu vẫn chưa bên nào chiếm được ưu thế.

Đột nhiên Thiết Quả Tiên nhún bàn chân duy nhất còn lại, thân ảnh vút lên cao, thiết trượng phát chiêu Hoàng Lan Thiên Lý đánh xuống như bão táp, tả chưởng thi triển Phong Lôi Giao Kích đánh liền ba chưởng.

Với thế phản công quyết liệt đó, Cửu U Tam Linh bị đánh dạt lùi lại.

Thiết Quả Tiên cười hô hô nói:

- Hà Đông Tứ Quỷ, Kiêu Tiền Tứ Sát hay Cửu U Tam Linh gì thì cũng chỉ thế là cùng! Chỉ bằng mấy chiêu La Sát Âm Trảo phỏng có làm gì được lão tử ta chứ?

Quả thật ba tên ma nữ không sao chặn nổi trượng thế như bão táp của vị Phong Trần Nhị Kỳ này

Lão đại hú lên một tiếng, cả ba cùng lùi lại nhanh mấy trượng liền.

Khoan đã...

Thực tình Cửu U Tam Linh có phần kém thế Thiết Quả Lão Tiên, nhưng chưa thể gọi là đã lạc bại.

Hơn nữa khi ở Ca Lạc Sơn Trang, Kiêu Tiền Tứ Sát đấu với lão hóa tử hai ba trăm chiêu, tại sao bây giờ chỉ mới giao thủ ba bốn chục chiêu đã lùi nhanh như vậy?

Quả nhiên có quỷ kế thật...

Lão đại chợt hét lên:

- Thiết Quả lão tặc! Hãy ném thử xem Cửu U Trầm Sa lợi hại thế nào?

Lời chưa dứt liền tung ra một nắm độc sa màu đen như tro.

Phút chốc, cả tòa miếu bị bao phủ trong đám bụi đen kịt đó, tối om mở mắt không ra.

Cùng lúc ấy ngoài tường miếu lại vang lên tiếng hú ma quái:

- Hút! Hút...

Lão đại nói;

- Tên ăn mày đó toi mạng là chắc rồi! Giáo chủ đã gọi, chúng ta đi thôi!

Ba nhân ảnh như ba bóng ma lao ra khỏi miếu điện.

Chúng không thèm lưu tâm đến Thiết Quả Tiên sống chết thế nào nữa.

Nhưng cho dù có là mình đồng da sắt không nói, đã là người bằng xương bằng thịt thì làm sao thoát chết bởi Cửu U Trầm Sa?

oOo

Đây nói về Thôi Mẫn và Chúc Ung Dương theo lệnh Thiết Quả Tiên rời khỏi Thành Hoàng Miếu về bốn môn báo tin khẩn cấp.

Ra tới quan đạo thì hai người chia thành hai hướng.

Thôi Mẫn vào Chi Giang mua một con tuần mã rồi nhằm hướng nam ra roi phóng nước đại đi ngay.

Sang chiều ngày thứ tư thì người ngựa tới được Kiếm Dương.

Không khó khăn gì nàng tìm được Duyệt Lai khách điểm.

Vừa tới cửa, hai tên tiểu nhị đã chạy ra nghênh đón.

Thấy quý khách là một thiếu niên công tử quý phái đi trên lưng tuần mã, chưa kịp xuống ngựa một tên đã giành lấy cương, tên kia dắt vào thượng phòng mang trà lên dâng, nhã nhận hỏi:

- Công tử có dặn bảo gì không?

Thôi Mẫn nhấp một ngụm trà, lắc đầu đáp:

- Không dặn bảo gì cả. Ta chỉ muốn hỏi người một chuyện...

Tên tiểu nhị nhanh nhẩu đáp:

- Công tử xin cứ hỏi, tiểu nhân biết gì xin nói ngay!

Thôi Mẫn hỏi:

- Trong khách điểm các người có hai tên thư đồng của vị Mai Tam Công Tử gọi là Cầm Nhi và Kiếm Nhi phải không?

Tên tiểu nhị mặt xanh nanh vàng lộ vẻ mừng rỡ, nhìn Thôi Mẫn một lúc rồi liền thoáng trả lời:

- Có có! Công tử gia! Ngài có phải là Thôi công tử không? Đúng đúng rồi! Ba tháng trước Mai công tử và hai vị cô nương trú ở khách điểm này tới hơn một tháng lận! Đó là vì chờ công tử gia đấy! Sau đó công tử cùng mấy vị đến Vân Nam, trước khi đi còn dặn bọn tiểu nhân rằng nếu có một vị công tử bận bạch y tới đây thì hẳn là cứ ở tiểu điểm chờ, quả nhiên hôm nay công tử gia tới đây thật! Ngài cần gì xin cứ sai bảo, cứ coi tiểu điểm như nhà mình vậy! Trong cả huyện thành Kiếm Dương này, tất cả những nhà sang trọng nhất, kể cả phủ đệ của Thái gia huyện lệnh, nếu tổ chức đại yến là cứ phải sai tiểu điểm tới hầu hạ mới được!

Thôi Mẫn nghe hần thao thao bất tuyệt chỉ mỉm cười.

Như vậy là Mai Tam Công Tử và tiểu muội Thôi Huệ, Thượng Quan Yến còn chưa quay lại.

Nếu cứ ở đây chờ thì tất sẽ gặp, nhưng biết đến bao giờ?

Tên tiểu nhị thấy quý khách không nói gì, ngoác miệng ra cười nói tiếp:

- Mai Tam Công Tử thật hào hoa phóng khoáng! Tiểu nhân chỉ hầu hạ có mấy ngày thôi mà thưởng cho tới hai đỉnh bạc. Tiểu nhân từ ngày đến khách điểm này, lần đầu tiên gặp một người hào phóng như vậy!

Thôi Mẫn vẫn lặng thinh.

Tên tiểu nhị chợt hỏi:

- Có phải công tử gia dọc đường gặp Chúc công tử rồi phải không?

Thôi Mẫn nhú mày hỏi:

- Người nói ngắn lại một chút có được không? Ta chỉ hỏi rằng có hai tên thư đồng của Mai Tam Công Tử còn ở đây không?

Tên tiểu nhị gật đầu rồi rít:

- Có có! Xin công tử gia tha tội! Hai vị tiểu quản gia đó của Mai công tử vẫn ở đây chờ công tử gia...

Thôi Mẫn vội nói:

- Vậy thì phiền người đi gọi chúng một tiếng, bảo rằng ta đã tới.

Tên tiểu nhị chợt lúng túng nói:

- Công... công tử gia...

Thôi Mẫn nhíu mày hỏi:

- Sao thế?

Tên tiểu nhị ngập ngừng một lúc mới nói:

- Không giấu gì công tử gia... hai vị tiểu quân gia đó mới đi khỏi khách điểm tối qua đến bây giờ vẫn chưa về!

Thôi Mẫn bỗng sững sốt.

Nàng tự hỏi:

- Cầm Nhi và Kiếm Nhi đã gặp chuyện bất trắc gì rồi chẳng? Rất khó có khả năng. Võ công của hai tên thư đồng này lúc ở Lăng Cơ Thành mình đã được tận mắt chứng kiến, đến cả Huyền Vũ Đàn Đàn chủ của Thiên Lý Giáo là Đoạt Hồn Phấn Lý Thu Sơn mà còn phải chịu thiệt thòi, vậy thì trên giang hồ, trừ một số nhân vật lừng danh, mấy ai thắng nổi chúng?

Chắc phải có nguyên nhân gì đó.

Nghĩ thế liền nói:

- Có lẽ chúng gặp người quen nào đó cũng nên. Cứ chờ chúng về rồi nói sau. Bây giờ không còn việc gì nữa, người có thể đi.

Tên tiểu nhị vâng dạ rồi rít rồi cúi mình chào lui ra.

Thôi Mẫn đóng cửa phòng lại, rửa ráy xong bắc ghế bên cửa sổ ngắm cảnh ngoài viện.

Phía trước có một dãy phong nữa.

Thôi Mẫn chợt thoáng thấy một bóng người màu lam lướt nhanh qua trước mặt sang phòng bên cạnh mở cửa bước vào rồi đóng lại.

Đó là một đạo nhân tóc búi cao, bận lam bào.

Thôi Mẫn chợt nhận ra rằng đạo nhân đó phục sức rất giống ba "tử thi" ở Tổng Thị Nghĩa Địa - Lam Bào Bát Kiếm của Võ Đương.

Người này sao cũng xuất hiện ở đây?

Nghĩ rằng có việc quan trọng gì đó, Thôi Mẫn rời ghế đến chân giường kê sát tường phòng bên áp tai nghe ngóng.

Trong phòng có tới thanh âm của ba người đang thấp giọng bàn luận gì đó?

Chẳng lẽ Lam Bào Bát Kiếm tự giải thoát được khỏi tay Cấu Hồn Luật Lệnh mà chạy về đây cả?

Nhưng không có lý, vì đây không phải trên đường từ Chi Giang tới Võ Đường Sơn.

Trong lòng càng tăng nỗi hiếu kỳ. Thôi Mẫn vận hết thính lực lắng nghe.

Một người nói:

- Đại sư huynh chẳng lẽ với bản lĩnh của ba chúng ta mà không khống chế nổi tên đó hay sao? Huống chi lục sư đệ vừa nói rằng đối phương chỉ có tên cầm đầu là võ công không kém, còn lại những tên khác...

Giọng nói khác ngắt lời:

- Tam sư đệ! Người hơi nóng vội quá đấy! Chúng ta lần này đi phụng mệnh điều tra hung thủ sát hại sư thúc là Cấu Hồn Luật Lệnh

Nghe mấy tiếng Cấu Hồn Luật Lệnh, Thôi Mẫn liền thấy chấn động trong lòng, nghĩ thầm:

- Thì ra họ cũng vì Cấu Hồn Luật Lệnh mà đến đây, chắc đúng đây là ba trong Lam Bào Bát Kiếm của Võ Đường phái. Theo cách xưng hô thì ba người gồm lão đại, lão tam và lão lục.

Nghĩ thế càng chăm chú lắng nghe.

Giọng của người có lẽ vừa được gọi là "đại sư ca" nói tiếp:

- Tên ma đầu đó đã có bốn mươi năm không xuất hiện trên giang hồ, hành tích bất định. Nhiệm vụ của chúng ta là chỉ tra được sào huyệt của hắn rồi báo cho Cửu đại môn phái tìm cách diệt trừ hắn đi. Hiện giờ chỉ mới gặp một tên là nanh vuốt của hắn, nếu bắt cổ tất phải động đến rắn. Cứ nghĩ đến xem võ công của sư thúc thâm hậu thế nào, kiếm thuật ảo diệu như thế, địa vị trên võ lâm lại rất lớn thế mà liệu mình chạy về được tới sơn môn chỉ kịp nói được mấy câu "Cấu Hồn Luật Lệnh..." đã quy tiên, hơn nữa kiểm tra khắp thi thể lại không thấy thương tích nào. Sư phụ muốn chúng ta bí mật điều tra, dặn kỹ không được để lộ hành tung, đương nhiên phải có nguyên nhân. Nếu việc này truyền ra thì sẽ làm chấn động toàn võ lâm, như vậy việc tìm diệt hắn lại càng khó khăn hơn.

Bấy giờ Thôi Mẫn mới biết mục đích của những người này, nghĩ thầm:

- Thì ra một vị trưởng lão của phái Võ Đường vừa bị Cấu Hồn Luật Lệnh giết chết, có lẽ nghe được hai câu ma quái kia xong vẫn còn chạy được về tới sơn môn. Như vậy là mình có thể kết hợp được với ba vị này hành sự...

Nhưng người mà Lam Bào Bát Kiếm gọi là sư thúc chẳng lẽ là Huyền Lôi Chân Nhân, sư đệ của Huyền Thanh Chân Nhân, võ công thậm chí không kém Chuông môn sư huynh?

Xem ra ba người trong Lam Bào Bát Kiếm bị bắt năm người trước để ở Tống Thị Nghĩa Địa tất cũng phụng mệnh điều tra Cấu Hồn Luật Lệnh. Qua câu chuyện thì chắc rằng ba người bên kia còn chưa biết về chuyện này.

Giọng lão tam:

- Đại sư huynh! Theo tiểu đệ thì mặc dù tên đó chỉ là thuộc hạ của Cấu Hồn Luật Lệnh nhưng nếu không chế được hắn đem về bổn sơn tất sẽ có cách bắt hắn khai ra sào huyệt của chúng...

Lão đại ho khan một tiếng, nói:

- Tam sư đệ, binh pháp có câu: biết địch biết ta, trăm trận trăm thắng. Phái Võ Đương của chúng ta xưa nay không biết sợ ai, nhưng việc này rất trọng đại, hơn nữa...

Y trầm ngâm một lúc mới nói thêm:

- Mọi người đều biết rằng tên ma đầu đó mấy chục năm nay chưa từng ai thấy được diện mục. Võ công cao thấp thế nào cũng không ai biết. Nhưng võ lâm xưa nay chưa từng có ai giết người kỳ bí như nhân vật này. Hàng trăm người giết mà không ai sống sót, cũng không ai biết hắn giết người bằng cách nào, đủ thấy võ công hắn tới mức xuất thần nhập hóa. Tướng giỏi không có binh kém, tên này đã theo lệnh tên ma đầu đó xuất hiện ở đây tất võ công chẳng tầm thường đâu. Chúng ta tuy không sợ nhưng cũng không nên vội vàng khinh suất. Tối nay hai người cứ theo ta tùy cơ mà hành sự.

Vừa lúc ấy bên ngoài phòng chợt vang lên tiếng bước chân.

Thôi Mẫn vội vàng quay trở lại ghế ngồi.

Quả nhiên có tiếng gõ cửa.

Thôi Mẫn nói:

- Vào đi!

Cánh cửa mở ra, tên tiểu nhị hồi nãy bước vào.

Lúc đó đã chập choạng tối.

Tiểu nhị thấp đèn lên rồi hỏi:

- Công tử gia đã muốn ăn chưa? Tiểu nhân đã dặn nhà bếp đặc biệt chuẩn bị riêng cho ngài...

Thôi Mẫn đáp:

- Ngươi cứ mang tới mấy món tạm tạm là được.

Tên tiểu nhị bước lên một bước, cười nói:

- Công tử gia không uống rượu sao? Trong tửu điểm có thứ rượu Mai Đào chôn đã năm mươi năm. Chẳng giấu gì công tử, nếu không phải là quý khách thì bọn tiểu nhân không bao giờ mang ra...

Thôi Mẫn ngắt lời:

- Ta không biết uống rượu!

Tên tiểu nhị cười tít mắt tán dương:

- Công tử thật là một vị thư sinh mẫu mực! Ngay cả rượu cũng không biết uống!

Nói xong lùi ra, tiện tay khép cửa lại.

Võ Đương Tam Kiếm ở phòng bên cạnh cũng sai bảo tên tiểu nhị chuẩn bị mang bữa tối đến.

Thôi Mẫn ngồi tựa cửa nhìn ra ngoài, trầm ngâm nghĩ ngợi.

Hai tên thư đồng Cẩm Nhi và Kiếm Nhi đột nhiên mất tích có liên quan gì đến tên thuộc hạ của Cấu Hồn Luật Lệnh vừa xuất hiện ở Kiếm Dương này theo lời Võ Đương Tam Kiếm không?

Ba cao thủ Võ Đương sẽ có những hành động gì?

Nàng đột nhiên nhớ lại cảnh tượng đáng sợ tối hôm đó ở ngôi mộ lớn trong Tổng Địa Nghĩa Địa.

Trí Nhất phái Thiếu Lâm, ba người trong Lam Bào Bát Kiếm của Võ Đương, phu thê Cát Thiếu Cẩn, Thanh Thành Song Hạc, Ngân Tiên Vu Tam Tính, Kim Dao Vô Dịch Trúc Thọ Thần... cả thảy mười ba người bị khống chế bằng thủ thuật nào đó chết không chết, sống không sống, đến cả Thiết Quả Tiên cũng không biết đó là thủ pháp gì...

Hôm nay lại nghe nói Huyền Lôi Chân Nhân của phái Võ Đương cũng bị tên ma đầu đó sát hại.

Có vẻ như Cấu Hồn Luật Lệnh muốn làm suy yếu lực lượng của Cửu đại môn phái.

Không sai!

Nếu Cầm Nhi và Kiếm Nhi không bất ngờ gặp phải cường địch thì đã không mất tích một cách khác thường như thế.

Nhất định cường địch chính là tên thuộc hạ của Cấu Hồn Luật Lệnh nàng Vô Đương Tâm Kiếm phát hiện, hoặc là đồng bọn của hắn.

Như vậy là hai thư đồng đã bị bắt mất rồi!

Thôi Mẫn quyết định:

- Tối nay mình sẽ bí mật bám theo Võ Đương Tam Kiếm dò xem tình hình.

Lát sau tên tiểu nhị mang cơm đến, quả nhiên thức ăn rất ngon nhưng vì trong lòng đang bẽ bộn nên Thôi Mẫn chỉ ăn hai bát rồi buông đũa.

Sau khi tên tiểu nhị dọn mâm bát mang đi, Thôi Mẫn đóng chặt cửa, thối tắt đèn lên giường nằm giả vờ ngủ nhưng vẫn để nguyên giày và quần áo ngoài, chờ Võ Đương Tam Kiếm xuất hành.

- o O o -